

บทที่ 3

การยอมรับข้อสันนิษฐานอันเป็นโทษแก่จำเลย ในคดีอาญา ในประเทศไทยและต่างประเทศ

การยอมรับข้อสันนิษฐานอันเป็นคุณและเป็นโทษ

จุดมุ่งหมายอย่างหนึ่งที่รัฐบาลทุกประเทศมีส่วนร่วมในการปกครอง คือ การรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ ทั้งนี้เพื่อความมั่นคงของชาติ ดังนั้น ทุกวิถีทางที่จะนำไปสู่เป้าหมายนี้จะถูกนำมาใช้โดยเริ่มแต่การให้การศึกษาอบรมทั้งทางความรู้และจริยธรรม การออกระเบียบทางสังคมเพื่อบังคับหรือจูงใจให้ปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติ รวมทั้งการใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือด้วย

การที่รัฐบาลจะรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศได้นั้น จะต้องหาวิธีระงับข้อขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมให้ยุติลงด้วยความเที่ยงธรรมและความเที่ยงธรรม หรืออย่างน้อยหนึ่งความยุติธรรมนี้จะต้อง เป็นความยุติธรรมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย¹ ทั้งนี้เพราะความยุติธรรมตามศีลธรรมซึ่งเป็นความยุติธรรมตามที่มีบุคคลทั่วไปเข้าใจ

¹ เนื่องจากคำว่า "ความยุติธรรม" นั้นมีผู้ให้ความหมายไปหลายทาง เช่น ต้องเป็นความยุติธรรมตามตัวบทกฎหมาย หรือเป็นความยุติธรรมตามศีลธรรม ดังนั้นที่ใช้คำว่า "ความยุติธรรมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย" นั้นต้องการให้มีความหมายในทางผสมระหว่างความยุติธรรมตามกฎหมายและความยุติธรรมตามศีลธรรม ตัวอย่างเช่น การกักขังที่ไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือนั้นแม้ว่าจะมีการกักขังกันจริงก็ตาม หากศาลยกฟ้อง โจทก์เพราะเหตุไม่มีหลักฐานเช่นนี้ ก็ถือว่าเป็นความยุติธรรมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย หรือกรณีที่การเช่าที่ไม่มีหลักฐานซึ่ง โจทก์อ้าง เป็นเหตุขับไล่จำเลย หากจำเลยยกเหตุขึ้นอ้างว่าจำเลยเป็นผู้สร้างบ้านและยกบ้านให้โจทก์โดยขอสิทธิที่จะเช่าอยู่ภายในช่วง

กันนั้นไม่มีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนและ มักจะขึ้นอยู่กับความรู้สึกของแต่ละบุคคล เบื้องหลังใช้
 ความยุติธรรมตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเป็นหลักแล้วก็เป็นกรจำเป็นที่ของให้บุคคล
 ในสังคมกฎหมาย แต่การที่จะกะเกณฑ์ให้ทุกคนกฎหมายนั้น เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้
 แม่แม้กฎหมายเองก็ยังไม่สามารถที่จะกฎหมายทุกฉบับ แต่ก็ไมอาจที่จะให้บุคคล
 กล่าวอ้างว่าตนไม่กฎหมายได้เช่นกัน เพราะเมื่อจะใช้กฎหมายเป็นหลักแล้วยังยอม
 ให้มีการอ้างว่าไม่กฎหมายเพื่อหลีกเลี่ยงการบังคับโดยกฎหมายแล้ว ย่อมจะทำ
 ให้กฎหมายไร้ซึ่งคุณค่าไป อีกประการหนึ่งกฎหมายต่าง ๆ ที่ประกาศใช้นั้นก็มิได้
 ปกปิดไว้แต่อย่างใด แต่กลับให้ประกาศอย่างเปิดเผยเพื่อให้บุคคลในสังคมรู้อัน
 ดังนั้นจึงทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องวางหลักเกณฑ์เบื้องต้นว่าทุกคนของกฎหมาย
 ทั้งนี้เพื่อใช้กฎหมายที่มีอยู่ซึ่งนั้นนั้นมิได้บังคับได้อย่างเต็มคุณค่า ซึ่งในกฎหมายไทย
 ได้มีบทบัญญัติเช่นนี้ในประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 64 อันมีผลเท่ากับว่าให้ถือว่า
 บุคคลทุกคนของกฎหมาย¹ แต่บทบัญญัติในมาตรานี้มิได้บัญญัติในรูปแบบของข้อสันนิษฐาน
 แต่กลับมีบัญญัติในรูปแบบของหลักการของกฎหมาย กฎหมายก็ไม่ไล่ละเลยความจริงที่ว่า
 ความไม่กฎหมายของบุคคลนั้นยังคงมีอยู่ จึงมีบทบัญญัติที่ผ่อนคลายนความกระด้างของ
 กฎหมายลงโดยยอมให้มีการอ้างความไม่กฎหมายได้ในบางกรณีซึ่งตามประมวลกฎหมาย
 อาญา มาตรา 64 ยอมให้อ้างความไม่กฎหมายได้และให้ศาลลงโทษน้อยกว่าที่กำหนด
 ไว้ในกฎหมายเพียงใดก็ได้ แต่ทั้งนี้ยังถือว่าผู้นั้นกระทำผิดอยู่

(กอ) 1 ระยะเวลาหนึ่งเช่นนี้ การที่ศาลยกฟ้องโจทก์โดยอ้างว่าเป็นสัญญา
 ทางครอบครัวพิเศษ ยิ่งกว่าสัญญาเช่าครอบครัว หรือกรณีที่ศาลยอมรับมีฐานะบุพยานที่ยื่นภายหลัง
 หลังกำหนดเหล่านี้ถือว่าเป็นความยุติธรรมตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย

วิมล เกรืองาม, แผนบิวคำบรรยายความรู้อย่างมั่นคงทางนิติวิทยา,
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, หน้า 171-177.

เคลื่อน วิมลเมธีอานนท์, ความยุติธรรม วารสารทนายความ, 14
 (19 กุมภาพันธ์ 2515), หน้า 39-47.

¹ โอสถ โกสิน, กฎหมายลักษณะพยานเปรียบเทียบ (พระนคร : โรงพิมพ์
 ไทยเซคม, 2501), หน้า 45.

1. การบังคับใช้กฎหมายของรัฐ

นโยบายเกี่ยวกับการใช้กฎหมายมีผลบังคับใช้อย่างเต็มที่นี้ จะเห็นได้ชัดยิ่งขึ้นในกฎหมายส่วนแพ่ง ดังเช่นในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 10 ที่ว่า "เมื่อความข้อใดข้อหนึ่งในเอกสารอาจตีความได้เป็นสองนัย นัยไหนจะทำให้เป็นผลบังคับได้ ท่านให้ถือเอาตามนัยนั้น" คำว่า "นัยที่จะทำให้เป็นผลบังคับได้" นั้นหมายถึงนัยที่มีกฎหมายรับรองเอาไว้หรือในมาตรา 135 ในเรื่องนิติกรรมที่เป็นโน้ตนั้น หากทั้งสองสำเนียงฐานได้โดยพฤติการณ์แห่งกรณีว่าผู้กรณได้เจตนาจะให้ส่วนที่สมบูรณ์นั้น แยกออกจากส่วนที่ไม่สมบูรณ์ก็ให้แยกออกได้เป็นต้น

เกี่ยวกับการอ้างว่าไม่รู้จักกฎหมายนี้ นักนิติศาสตร์ได้แยกกฎหมายออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ Mala in se กับ Mala prohibita

Mala in se คือ กฎหมายที่เกี่ยวกับความผิดที่อาจเห็นได้อยู่ในตัวเอง มักจะเป็นความผิดที่สืบเนื่องมาจากกฎแห่งศาสนา ซึ่งคนทั่วไปย่อมจะรู้ว่าการกระทำอันนั้นควรจะเป็นความผิด เช่น ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ชีวิต ร่างกาย เป็นต้น

Mala prohibita คือ กฎหมายที่เกี่ยวกับความผิดโดยรัฐห้ามไว้เพื่อประโยชน์ของรัฐ มักจะกระจายอยู่ตามพระราชบัญญัติต่าง ๆ เช่น การควบคุมสินค้าบางประเภท หรือการห้ามนำเข้าหรือส่งออกซึ่งสินค้าบางประเภท เป็นต้น

ประโยชน์ของการแยกประเภทเช่นนี้ เพื่อให้พิจารณาว่าควรรับฟังข้อแก้ตัวของจำเลยที่ว่าไม่รู้จักกฎหมายนั้นมีเหตุผลน่าเชื่อหรือไม่ กล่าวคือ ถ้าเป็นกรณีของ Mala in se แล้ว ศาลจะไม่ยอมให้จำเลยแก้ตัวเลย ทั้งนี้เพราะถือว่าเป็นความผิดที่อาจเห็นได้อยู่ในตัวเองแล้ว บุคคลทุกคนย่อมรู้ว่าเป็นความผิดอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นกรณีของ Mala prohibita แล้ว ถ้าจำเลยมีพยานหลักฐานมาแสดงว่าตนไม่รู้ถึง

กฎหมายประเภทนี้แล้ว ศาลก็อาจรับฟังเพื่อลดโทษแก่จำเลยได้¹

เมื่อกฎหมายมีไว้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมโดยบุคคลในสังคมนั้นเป็นศูนย์กลางไว้ ฉะนั้น บทบัญญัติของกฎหมายก็ย่อมอยู่ในขีดความสามารถของบุคคลที่จะดำเนินการไว้ กล่าวคือ กฎหมายจะบัญญัติตามสภาพและวิวัฒนาการของสังคมและเทคโนโลยีที่ก้าวหน้า กฎหมายจึงจำต้องมีการเปลี่ยนแปลงแก้ไขอยู่เสมอเพื่อให้ก้าวทันสังคมและเทคโนโลยีเหล่านั้น

2. ระบบที่ใช้ในการพิจารณาพิพากษา

ระบบที่ใช้ในการพิจารณาพิพากษา คือ ระบบที่ใช้ในการค้นหาความจริงนั้นพอแยกออกได้เป็น 2 ระบบ คือ

1. ระบบกล่าวหา (Accusatorial System)
2. ระบบไต่สวน (Inquisitorial System)

¹ การแยกกฎหมายออกเป็น Mala in se กับ Mala Prohibita นี้ มีวัตถุประสงค์ในการยอมรับฟังข้อแก้ตัวว่าไม่รู้อาญาโทษนั้น ไม่ได้ใช้กับทฤษฎีเรื่องข้อสันนิษฐานของกฎหมายแต่อย่างใด กล่าวคือ กฎหมายทั้งสองประเภทนี้ก็มีบทบัญญัติในรูปของข้อสันนิษฐานเช่นกัน เพราะทฤษฎีเรื่องข้อสันนิษฐานของกฎหมายนี้เป็นการสันนิษฐานข้อเท็จจริงบางประการไม่ว่าจะเป็น Mala in se หรือ Mala Prohibita ต่างก็ยอมรับข้อเท็จจริงด้วยกันเป็นเหตุให้ทฤษฎีนี้มีใช้ด้วยกัน ยิ่งกว่านั้นบทบัญญัติกฎหมายใดก็อยู่ในประเภท Mala in se หรือ Mala Prohibita นั้น ก็ยังไม่อาจแยกได้โดยเด็ดขาดเพราะแม้ว่าจะนิยามว่า Mala in se หมายถึงความผิดที่อาจเห็นได้โดยตัวเองก็ตาม แต่การจะหาความผิดอะไรที่เป็นความผิดอยู่ในตัวของมันเองนั้นก็ดูจากวิญญูชนว่ารู้หรือไม่ ตัวอย่างเช่น การจำหน่ายยาเสพติดนั้นในปัจจุบันวิญญูชนทราบดีว่าเป็นความผิดอยู่ในตัวเอง แต่ถ้าย้อนกลับไปในอดีตที่เริ่มมีกฎหมายห้ามจำหน่ายยาเสพติดแล้ว ก็อาจถือได้ว่าในขณะนั้นเป็นกฎหมายประเภท Mala Prohibita เป็นต้น

1. ระบบกล่าวหา นั้น สืบเนื่องมาจากการที่บุคคลคนหนึ่งนำเรื่องราวมาฟ้องร้อง วากกล่าวบุคคลอีกคนหนึ่งที่อยู่มีอำนาจ เพื่อให้ผู้นั้นชำระได้แก่กัน โดยถือหลักว่าทุก ๆ คนมีอำนาจกล่าวโทษได้ รัฐเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาดให้ ระบบนี้ให้ออกชนฟ้องร้องกันเอง ระบบ นี้ใช้กันในบรรดาประเทศที่พูดภาษาอังกฤษ

ระบบนี้มีชื่อคือเรียกว่า เป็นระบบที่ทรง อดความเสียหายที่เป็นจริงและยุติธรรมต่อ ราษฎร เพราะมนุษย์ปุถุชนนั้นย่อมมีความต้องการอัน เป็นธรรมดาของมนุษย์ปุถุชน เช่นกัน และสิ่งแรกที่มนุษย์ปุถุชนหวังก็คือ ต้องการ เห็นผู้ที่ประกอบกรรมชั่วได้รับผลตอบแทนและ รู้สึกนึกอกในที่สุด ระบบนี้ยังทำให้ราษฎรสามารถควบคุมอำนาจของรัฐได้ กล่าวคือใน กรณีที่พนักงานอัยการมีคำสั่งไม่ฟ้อง เอกชนหรือผู้เสียหายก็ฟ้องคดีเองได้

ข้อเสียของระบบนี้คือความบกพร่องในการหาหลักฐานของ เอกชน เพราะไม่มี ปัจจัยทาง ๆ เปรียบพร้อมเหมือนของรัฐ ยิ่งกว่านั้น เอกชนอาจตามผลประโยชน์จากการที่ ฌนมีสิทธิในการดำเนินคดีจากผู้นองหาหรือจำเลยได้

2. ระบบไต่สวน นั้น สืบเนื่องมาจากอิทธิพลวิธีการชำระความของผู้นี้อำนาจ ในทางศาสนาโรมันคาทอลิก กล่าวคือในวงการศาสนานั้น เมื่อผู้นี้อำนาจปกครองดูแลได้ ทราบวามบุคคลผู้เป็นสมาชิกในสมาคมของ านกระทำการอันมิชอบ จะมีผู้นกล่าวหาฟ้องร้อง หรือไม่ก็ ผู้ที่ปกครองก็ลงชวนช่วยกันหาให้รู้เท็จและจริงให้จงได้ และถือว่าการฝ่าฝืน กฎหมายอาญา เป็นความผิดของรัฐ และรัฐมีความรับผิดชอบโดยตรงที่จะดำเนินการกับผู้กระทำ ความผิดจักหาพยานหลักฐานและลงโทษด้วย ส่วน เอกชนไม่มีสิทธิที่จะฟ้องคดีอาญาได้เอง ระบบนี้ไม่มีใครที่หลักเกณฑ์เคร่งครัดตั้ง เช่นระบบกล่าวหา เพราะมุ่งหวัง เอาผลที่จะใคร่ถึง ความเท็จและจริงมากกว่า จนมีสมัยหนึ่งยึดหลักว่า "ใบทองคำนึงว่าจะใช้วิธีใดเพื่อให้ได้ ความจริง ทราบใดที่ได้ความจริง Non Refert Quomodo Veritas Habeatur, Dummodo Habeatur" ¹ ระบบนี้มีใช้ในประเทต่าง ๆ ทางภาคพื้นยุโรป

¹ ประธาน วัฒนวาณิชช, บทความแปลบทเรียนจากกฎหมายวิธีพิจารณาความ- อาญาของทวีปยุโรป, วารสารนิติศาสตร์ ฉบับชดเชย 2517 19 สค.2519, หน้า 148.

ระบบนี้มีข้อดีคือ รัฐสามารถควบคุมอาชญากรรมได้ เนื่องจากการละเมิดกฎหมาย โดยเฉพาะกฎหมายอาญานั้น เป็นการกระทำความผิดที่กระทบต่อความสงบเรียบร้อยของรัฐ รัฐจึงจำต้องเข้าจัดการกับผู้ละเมิดกฎหมาย เป็นการทำให้ผู้เสียหายลดความกดดันที่จะคิดตอบแทนแก่ตนเอง เป็นวิธีระงับการแก้ไขผู้กระทำความผิด

ข้อเสียของระบบนี้ อยู่ที่ว่าราษฎรไม่อาจควบคุมว่านาจรัฐได้ ในกรณีที่ออกคำสั่งไม่ฟ้องคดี ราษฎรไม่สามารถแสวงหาความยุติธรรมได้

เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของแต่ละระบบ ในยุคหลังจึงได้มีการประสานระบบทั้งสองเข้าด้วยกันโดยให้ทั้งรัฐและเอกชนสามารถฟ้องคดีได้

เดิมประเทศไทยได้รับวัฒนธรรมจากประเทศอินเดีย ระบบที่ใช้เป็นระบบกล่าวหา ต่อมาได้นำระบบไต่สวนมาใช้ที่เรียกว่าวิธีพิจารณาตามจารีตนครบาลภายหลังเห็นว่าวิธีพิจารณาตามจารีตนครบาลนั้นไม่ยุติธรรม จึงได้ยกเลิกและกลับมาใช้ระบบกล่าวหาอีก¹ และเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชนให้ได้มาซึ่งความเสมอภาคกันตามกฎหมาย (Equality Before the Law) จึงรับเอาหลักนิติธรรม (The Rule of Law) มาเป็นหลักใหญ่ในกฎหมายเพื่อเป็นประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชน กล่าวคือบุคคลจะฟ้องร้องโทษอาชญากรรมเมื่อกระทำการอันกฎหมายซึ่งใช้อยู่ในเวลาที่กระทำนั้นเป็นความผิดและกำหนดโทษไว้และให้สันนิษฐานว่าผู้ต้องหาหรือจำเลยเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่า เป็นผู้กระทำความผิด ด้วยเหตุนี้ผู้ที่กล่าวหาว่าบุคคลใดกระทำความผิดนั้นจะต้องมีหน้าที่

¹ ประมุข สุวรรณถาวร, คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน, (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์นิติบรรณการ, 2517), หน้า 3-6.

พิสูจน์ให้ได้ว่าตามที่กล่าวหา ซึ่งบทบัญญัติต่าง ๆ ของกฎหมายก็ได้บัญญัติให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์นี้ แต่จากประสบการณ์ที่เคยสอนให้รู้ว่าบางกรณีเป็นการยากที่จะให้ฝ่ายที่กล่าวหาพิสูจน์ถึงข้อเท็จจริงทุกอย่างได้ จึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องผ่อนคลายภาระของฝ่ายที่กล่าวหาบ้าง และโยนภาระในการพิสูจน์ให้กับฝ่ายที่ถูกกล่าวหาซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นการผสมผสานระหว่างระบบกล่าวหาและระบบไต่สวน เพื่อให้ได้ความยุติธรรม ทั้งนี้เพราะกฎหมายย่อมมุ่งที่จะให้ความยุติธรรมทั้งฝ่ายที่กล่าวหาและฝ่ายที่ถูกกล่าวหาด้วย

นโยบายทางอาญาของแต่ละประเทศนั้นมีใ้มุ่งหมายแต่เพียงป้องกันปราบปรามอาชญากรรมแต่เท่านั้น แต่ยังคงคำนึงถึงนโยบายด้านอื่น ๆ รวมทั้งปัญหาต่าง ๆ ในประเทศด้วย แล้วจึงวางนโยบายให้สอดคล้องต่อกัน ทั้งนี้เพื่อความมั่นคงของชาตินั่นเอง

3. นโยบายทางอาญากับการพัฒนาประเทศ

ล้าพังการวางนโยบายป้องกันปราบปรามอาชญากรรมก็เป็นเรื่องที่ยากอยู่แล้ว เพราะนโยบายอาญานั้นต้องเดินอยู่ในเส้นทางระหว่างการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน หากนโยบายทางอาญาของรัฐเน้นหนักในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมากเกินไปแล้ว จะเป็นการวิครอนสิทธิเสรีภาพของประชาชน แต่ถ้าหากเน้นหนักในสิทธิและเสรีภาพของประชาชนมากเกินไป ประชาชนก็จะไม่ได้รับความปลอดภัยอันเกิดจากอาชญากรรม เมื่อกระบวนการยุติธรรมแบบเก่าได้ถูกปรับปรุงให้เหมาะสมกับกาลสมัยแล้ว นโยบายทางอาญาจึงได้เน้นหนักถึงความยุติธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเคารพต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ดังนั้น นโยบายทางอาญาจึงต้องประกอบด้วยหลักการทั้งสองอย่าง ¹

¹ อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ, แปลและเรียบเรียง, วิทยาศาสตร์ วัฒนธรรมและกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในเอเชีย, วารสารนิติศาสตร์ ปีที่ 10 2521 :

ยิ่งกว่านั้นยังจะต้องประกอบด้วยนโยบายด้านอื่น ๆ รวมทั้งปัญหาต่าง ๆ อีกด้วย เช่น นโยบายทางเศรษฐกิจ สังคม ปัญหาเกี่ยวกับงบประมาณ อัตรากำลังของเจ้าหน้าที่งาน เป็นต้น ซึ่งทำให้การวางนโยบายทางอาญาอาจยิ่งขึ้นไปอีก

เศรษฐกิจของประเทศเป็นสิ่งสำคัญต่อความมั่นคงของชาติอย่างมาก ถ้าประเทศใดมีระบบเศรษฐกิจที่ดีและมั่นคงแล้ว ประเทศนั้นก็สามารถพัฒนาไปได้มาก กฎหมายต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจจึงถูกตราออกมาเพื่อให้ระบบเศรษฐกิจดำเนินไปในกรอบและเป็นหลักประกันให้แก่สังคม ส่วนกฎหมายทางสังคมนั้นก็ควรถูกนำมา เพื่อให้สังคมพัฒนาไปในขอบเขตที่กำหนดเช่นกัน และเนื่องจากการพัฒนาของเศรษฐกิจและสังคมนั้นเป็นไปโดยไม่หยุดยั้งนี่เองที่ทำให้รัฐต้องหาวิธีการต่าง ๆ ในการควบคุมและตรากฎหมายออกมาใช้บังคับตลอดเวลา

การจะใช้กฎหมายเป็นเครื่องมือในการควบคุมสังคมนั้นเป็นธรรมดาที่จะต้องใช้วิธีการต่าง ๆ มาใช้ เพราะว่าสังคมมนุษย์ไม่ใช่อยู่หนึ่ง มีการพัฒนาในด้านต่าง ๆ อยู่เสมอ มนุษย์ที่อยู่รวมกันในสังคมมีทั้งดีและชั่ว หากคนชั่วที่ถือว่าเป็นคนผิดของสังคมนั้นก็ย่อมจะพัฒนาตัวเองด้วยโดยวิธีการต่าง ๆ เพื่อหลีกเลี่ยงกฎหมายมาใช้ในการเอาเปรียบคนในสังคม แทนที่จะพัฒนาตัวเองให้อยู่รวมกันในสังคมอย่างปกติสุข บุคคลเหล่านี้เป็นเหตุผลอย่างหนึ่งที่ทำให้รัฐตรากฎหมายออกมาควบคุมและขณะเดียวกันก็เป็นการป้องกันสังคมไปในตัว แต่กฎหมายที่ตราออกมานั้นก็เป็นเพียงเงินตามรอยบุคคลเหล่านั้นเท่านั้น กล่าวคือ กฎหมายหาทางที่จะห้ามและปรามวิธีการเอาเปรียบของบุคคลเหล่านั้นโดยดูจากวิธีการที่เขากระทำจึงเท่ากับว่า กฎหมายซ้ำกว่าบุคคลเหล่านั้นอยู่กว่าหนึ่งเสมอ แต่รัฐก็ไม่ได้นิ่งนอนใจ ได้พยายามค้นหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อคุ้มครองสังคม เช่นการนำเอาทฤษฎีเรื่องความผิดเด็ดขาด (Strict Liability) และความรับผิดในการกระทำของผู้อื่น (Vicarious Liability) มาใช้ในกฎหมายอาญาค้วยในหลาย ๆ กรณี